

200702986/1.

Datum uitspraak: 16 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/14694 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 23 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 april 2007 is appellant met ingang van de volgende dag in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 4 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.J.R. Hazen, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

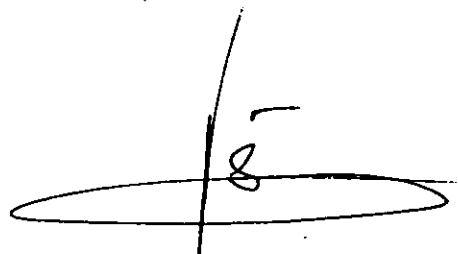
w.g. Hazen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 mei 2007

452

Verzonden **16 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

4. APR. 2007 15:53
4. APR. 2007 12:21
2. APR. 2007 11:31

CIV_HAARLEM 023-5126678
VRIS VOORTGANG 045-4005926
VRIS VOORTGANG

NR. 9868 P. 3/5
Nr. 1142 P. 2

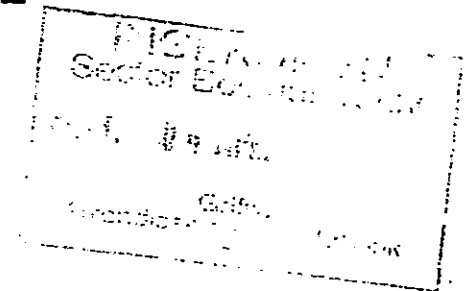
A1-1

Postadres Postbus 1230
6201BE MAASTRICHT

Limburg-Zuid

Regio Limburg-Zuid
Korpsonderdeel 24 Divisie Regionale Vreemdelingenrecherche
Behandeld door J.G.J. Baumann
Telefoon 045 - 400 69 25
Fax 045 - 400 69 28
V-nummer / Zaak / Zaak - 16498/2006
Datum 02/04/2007
Onderwerp M110-A Maatregel van Bewaring

Maatregel van Bewaring

Ik, ondergetekende,

Jacob Gerardus Johannes Baumanns, Inspecteur van het regionaal politiekorps Limburg-Zuid, bevest met het toezicht op vreemdelingen, tevens hulpofficier van justitie, leg met het oog op de uitzetting aan

de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam :
Voorna(m)en :
Geboortedatum :
Geboorteplaats :
Geboorteland : Albanië
Nationaliteit(en) : Albanese, Albanese
Geslacht : mannelijk

Ontvangen d.d.
04 APR 2007
Regionaal Inschrijfbureau
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

de maatregel van bewaring op, zoals bedoeld in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (geen rechtmatig verblijf).

Deze maatregel wordt gevorderd door het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat betrokkene zich aan de uitzetting zal onttrekken, hergeen blijkt uit het feit dat betrokkene

- Niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4,21 van het vreemdelingenbesluit 2000
- Ongewenst verklaard is
- Veroordeeld is terzake een misdrijf
- onvoldoende middelen van bestaan

De maatregel is opgelegd:

Plaats : Sittard
Datum : 03/04/2007
Tijd : 08:00 uur.

Deze maatregel is op 02-04-2007 te
10.30 uur uitgereikt en gest
in op 02-04-2007 te 08.00 uur

4. APR. 2007 15:53
4. APR. 2007 12:21
4. APR. 2007 11:51

CIV_HAARLEM 023-5126678
VRIS VOORTGANG 045-405926
VRIS VOORTGANG

NR. 9868 P. 4/5
Nr. 1142 P. 4
Nr. 1411 P. 3

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens de Minister, *De*
de hulpofficier van justitie,
de inspecteur,
J.G.J. Baumans

Staatsecretaris van Justitie

[Handtekening]
Handtekening

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te
's-Gravenhage, Centraal Intakebureau Vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023 -
812 6730. Hierbij dient gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie
www.rechtspraak.nl.

Ontvangen d.d.
04 APR 2007
Bureau Insch.
Vreemdelingenzaken
te Haarlem

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, eukelvoudig
zittinghoudende te Maastricht

UITSpraak

ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht
in verbinding met artikel 94 en artikel 106 van de Vreemdelingenwet 2000

Reg.nr : AWB 07/14694 VRONTN

Inzake : thans verblijvende in de Penitentiaire
Inrichting te Tilburg, hierna te noemen eiser,
gemachtigde mr. C.L.J.M. Wilhelmus, advocaat te Sittard,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde mr. D.B. Deckers, ambtenaar ten
departemente.

I. PROCESVERLOOP

Eiser, die stelt te zijn geboren op en de Albanese
nationaliteit te hebben, is op 3 april 2007 in bewaring gesteld met toepassing
van het bepaalde in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de
Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Op 4 april 2007 heeft de rechtbank het beroep van eiser ex artikel 94 van de
Vw 2000 ontvangen, waarbij tevens is verzocht om schadevergoeding.

Openbare behandeling van dit beroep heeft plaatsgevonden op
16 april 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn
gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn
gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

Krachtens artikel 94, vierde lid, van de Vw 2000 staat ter beoordeling of het
besluit tot oplegging van de onderwerpelijke vrijheidsontnemende maatregel
in strijd is met deze wet, dan wel bij afweging van alle betrokken belangen
in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten.

Namens eiser is - kort weergegeven - aangevoerd dat de maatregel
onrechtmatig is wegens strijd met de wet, althans dat de maatregel bij
afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet is
gerechtvaardigd. Vooreerst bestrijdt eiser de gronden van de
inbewaringstelling en merkt daarbij het volgende op.

Eiser beschikt over een paspoort en voert momenteel een procedure ter verkrijging van een verblijfsrechtelijke titel. Derhalve geniet hij weliswaar geen rechtmatig verblijf, doch daarmee staan wél zijn identiteit en nationaliteit vast.

Het feit dat eiser ongewenst is verklaard, alsmede het feit dat hij veroordeeld is terzake misdrijf dient niet als afzonderlijke gronden te worden aangemerkt, maar tezamen als één grond te worden gekwalificeerd. Met betrekking tot het middelenvereiste merkt eiser op dat zijn echtgenote - gelet op de uit hun huwelijk voortvloeiende wederzijdse verzorgingsplicht - garant staat voor voldoende middelen van bestaan.

Het voorgaande in ogenschouw genomen betekent dat slechts één grond resteert, hetgeen niet voldoende kan worden geacht om de inbewaringstelling van eiser te kunnen rechtvaardigen, te meer nu in de bezwaarprocedure tegen eisers ongewenstverklaring vooralsnog niet is beslist. Ten aanzien van eiser bestaat er dan ook geen vrees dat hij zich aan uitzetting zal onttrekken.

Eiser verzoekt voorts tot oplegging van een meldingsplicht. In dat verband is van belang dat onderdeel A6/5.3.3.3 van de Vreemdelingencirculaire (Vc 2000) de vreemdeling die ongewenst is verklaard niet van een meldingsplicht uitsluit. Nu eiser beschikt over een vaste woon- of verblijfsplaats en zijn echtgenote voor hem garant staat, is een meldingsplicht op zijn plaats.

Tenslotte is eiser van mening dat verweerder onvoldoende voortvarendheid (heeft) betracht ten aanzien van eisers aanvraag tot afgifte van een laissez passer (hierna: lp), nu reeds op 26 juni 2006 documenten (kopie paspoort) voorhanden waren, terwijl deze eerst op 13 november 2006 zijn aangewend in het kader van een presentatie bij de Albanese autoriteiten. Tot op heden is er nog geen vertrekdatum bekend.

De rechtbank overweegt als volgt.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder op goede gronden eiser krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in het belang van de openbare orde en met het oog op uitzetting in bewaring heeft gesteld. Eiser is niet in het bezit van een geldig identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 en heeft onvoldoende middelen van bestaan.

Gelet hierop bestaan ten aanzien van hem concrete aanwijzingen voor het vermoeden dat hij zich aan uitzetting zal onttrekken.

Bovendien is eiser veroordeeld terzake een misdrijf en ongewenst verklaard.

De rechtbank stelt vooreerst vast dat eiser strafrechtelijk is aangehouden en vervolgens op 14 december 2005 strafrechtelijk is gedetineerd.

Op 3 april 2007 is bedoelde detentie beëindigd en aansluitend is voornoemde maatregel van bewaring opgelegd.

Blijkens onderdeel A6/5.3.7.1 van de Vc 2000 dient zoveel mogelijk te worden voorkomen dat vreemdelingen na hun strafrechtelijke detentie in bewaring (moeten) worden gesteld. Gelet hierop had verweerder reeds tijdens eisers strafrechtelijke detentie voorbereidingshandelingen ter fine van uitzetting dienen te ontplooiën. Het feit dat verweerder in deze zaak eerst op 14 december 2006 een lp-aanvraag heeft ingediend bij de Albanese

autoriteiten, maakt naar het oordeel van de rechtbank - onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 11 februari 2002, met registratienummer 200200103/1 (JV 2002, 141) - de onderhavige maatregel van bewaring evenwel niet onrechtmatig. De rechtbank overweegt hierbij dat het belang van verweerder om eiser ter fine van uitzetting in bewaring te houden thans zwaarder dient te wegen dan het belang van eiser om in vrijheid te worden gesteld.

Ten aanzien van de grond voor inbewaringstelling, dat eiser ongewenst is verklaard, overweegt de rechtbank het volgende. Voor zover eiser met hetgeen namens hem is aangevoerd heeft beoogd te stellen dat het bezwaar gericht tegen deze ongewenstverklaring schorsende werking verleent, overweegt de rechtbank als volgt. De rechtbank verwijst in dit kader naar een uitspraak van de Afdeling van 3 december 2003, met registratienummer 200306832/1, waarin werd beslist dat het bezwaar gericht tegen de ongewenstverklaring, alsmede het (eventueel) gedane verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening schorsende werking ontberen. Voor zover eisers grief er toe strekt dat eiser het bezwaar tegen zijn ongewenstverklaring hier in Nederland mag afwachten en aldus niet verwijderbaar is, overweegt de rechtbank dat eiser wel degelijk in het kader van zijn inbewaringstelling mag worden uitgezet. Eisers grief wordt derhalve verworpen.

In het kader van het niet voldoen aan het middelenverzoek, dat (mede) aan de maatregel van bewaring ten grondslag is gelegd, overweegt de rechtbank als volgt. Ingevolge artikel A2/4.3 van de Vc 2000, juncto artikel 3, eerste lid, onder c en d, van de Vw 2000 dient eiser te beschikken over voldoende middelen van bestaan teneinde toegang tot Nederland te verkrijgen. Of de middelen waarover eiser kan beschikken toereikend zijn, hangt onder meer af van de duur van het voorgenomen verblijf, het reisdoel, de persoonlijke omstandigheden en de aard van het gebruikte vervoermiddel.

In dit licht is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eiser niet voldoende middelen van bestaan heeft om te voorzien in zowel de kosten van verblijf in Nederland als in die van zijn reis naar een plaats buiten Nederland waar zijn toegang gewaarborgd is.

Daarbij volgt de rechtbank verweerder in de stelling dat eiser zelfstandig dient te beschikken over deze middelen - en verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 25 april 2005, met registratienummer 200602001/1 - zodat ook deze grief dient te falen.

Ook overigens is de rechtbank van oordeel dat, gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting, de toepassing of tenuitvoerlegging van de bewaring niet in strijd is met de Vw 2000 en evenmin bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid ongerechtvaardigd is te achten.

De rechtbank overweegt hierbij ten aanzien van eisers standpunt dat met een lichter middel had kunnen worden volstaan als volgt.

Blijkens het beleid zoals neergelegd in paragraaf A6/5.3.3.1 van de Vc 2000 kan het belang van de openbare orde - voor zover thans van belang - bewaring vorderen, indien de criminele antecedenten van de vreemdeling daartoe aanleiding geven.

In het onderhavige geval is eiser veroordeeld terzake het plegen van een

Reg. Nr. AWB 07/14694 VRONTN

4

misdrijf en bovendien ongewenst verklaard. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat de onderhavige maatregel van bewaring gerechtvaardigd is en in redelijkheid niet volstaan hoefde te worden met een lichter middel.

Uit de gedingstukken, alsmede het verhandelde ter zitting, is voorts gebleken dat op 28 maart 2007 bij de Albanese autoriteiten nog geen vertrekdatum bekend was in het kader van eisers lp-aanvraag. Eiser is op 2 april 2007 gehoord, waarin hij heeft verklaard niet zijn paspoort ter beschikking te willen stellen, uit vrees om daarna op korte termijn naar Albanië te zullen worden uitgezet. Eiser wil niet terugkeren naar Albanië, maar wenst bij zijn vrouw in Nederland te blijven. Op 5 april 2007 is laatstelijk gerappelleerd naar de voortgang van eisers lp-aanvraag.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat vooralsnog niet kan worden gesteld dat geen reël zicht op uitzetting bestaat of dat met onvoldoende voortvarendheid aan de uitzetting van eiser wordt gewerkt.

Het beroep dient derhalve ongegrond te worden verklaard.

Er bestaat geen grond voor het toekennen van schadevergoeding, zodat het verzoek daartoe dient te worden afgewezen.

Mitsdien wordt als volgt beslist.

Reg. Nr. AWB 07/14694 VRONTN

5

III. BESLISSING

De rechtbank:

- verklaart het beroep gericht tegen de bewaring ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

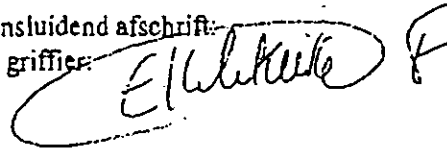
Aldus gedaan door mr. M.A.H. Span-Henkens als rechter in tegenwoordigheid
van mr. M.H.J. Klaassen als griffier en in het openbaar uitgesproken op

23 APR. 2007

w.g. M. Klaassen

w.g. M. Span-Henkens

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

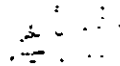

Krachtens artikel 95 van de Vw 2000 staat tegen deze uitspraak voor
partijen hoger beroep open. Het beroepschrift dient binnen één week na
verzending van deze uitspraak te worden ingediend bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven
tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht
(Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet
worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van
toepassing.

Afschrift verzonden op:

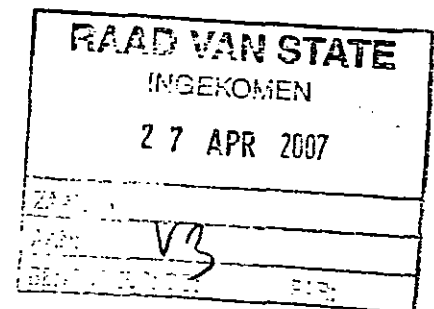

mr R.J.H. Corten*
mr C.L.J.M. Wilhelmus
mr F.A.G.M. Landerloo

C O R T E N
ADVOCATEN

Engelenkampstraat 76
6131 JJ Sittard
Postadres:
Postbus 670
6130 AR Sittard
Telefoon: 046-4510608
Fax: 046-4529240
E-mail: chris@corten-advocaten.nl
*Lid Nederlandse Vereniging van
Strafrechtadvocaten

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Sittard, 27 april 2007
ons kenmerk: Staat/mv;
uw kenmerk : nog niet bekend;
tevens per telefax: 070 - 365 13 80

Edelachtbaar College,

In de zaak van de heer , van Albanese nationaliteit, momenteel verblijvende in de PI Tilburg te Tilburg, in deze uitdrukkelijk woonplaats gekozen hebbende bij zijn gemachtigde mr C.L.J.M. Wilhelmus, postbus 670, 6130 AR Sittard, wordt bij deze hoger beroep aangetekend tegen de beslissing van de rechtbank Maastricht van 23 april 2007, onder kenmerk AWB 07/14694-VRONTN, waarbij het beroep gericht tegen de inbewaringstelling ongegrond is verklaard en het verzoek om schadevergoeding is afgewezen. Een afschrift van de desbetreffende uitspraak treft u als bijlage hierbij aan. Naar de inhoud daarvan zij hier verwezen.

Ondergetekende, advocaat-gemachtigde van appellant, is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep namens appellant.

Appellant kan zich om de navolgende redenen niet met de uitspraak van de rechtbank Maastricht van 23 april 2007 verenigen.

Appellant is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verveerder hem op goede gronden in bewaring heeft gesteld.

C O R T E N
ADVOCATEN

Met betrekking tot punt 2, de overwegingen, van de uitspraak wordt opgemerkt dat op pagina 2 ten onrechte is aangegeven dat namens verzoeker betoogd zou zijn dat hij geen rechtmatig verblijf zou genieten. Namens appellant is aangegeven dat nu hij nog in procedure is over de ongewenstverklaring en ook over de verblijfsvergunning er vanuit moet worden gegaan dat hij wel degelijk rechtmatig verblijf heeft in Nederland. De zaak is nog niet onherroepelijk afgehandeld. Verwezen en overgelegd wordt een afschrift van de door de gemachtigde gehanteerde schriftelijke aantekeningen ter zitting van 16 april 2007. Daarbij is tevens aangegeven dat hij in de bezwaarprocedure door het ministerie is gehoord. Daaruit moet ook worden afgeleid dat in de bezwaarprocedure sprake is geweest van schorsende werking.

Verder is bij deze overwegingen op pagina 2 gememoreerd dat in de bezwaarprocedure op appellants ongewenstverklaring vooralsnog niet is beslist. Ter zitting is aangegeven dat er op die bezwaarprocedure juist wel reeds was beslist doch dat er tegen die beslissing in bezwaar beroep is aangetekend dat aanhangig is bij de rechtbank Maastricht. Ook is om een voorziening verzocht. Ter zitting is zelfs, met instemming van verweerder, de beschikking overgelegd van het ministerie van 8 maart 2007 waarbij het bezwaarschrift ongegrond is verklaard.

Grief 1.

Appellant is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder hem op goede gronden krachtens artikel 59, 1ste lid aanhef en onder a Vw 2000, in het belang van de openbare orde en met het oog op uitzetting in bewaring heeft gesteld, daarbij opmerkend dat appellant niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 4:21 Vb 2000 en onvoldoende middelen van bestaan zou hebben. Ten onrechte komt de rechtbank tot het oordeel dat gelet daarop ten aanzien van appellant concrete aanwijzingen bestaan voor het vermoeden dat hij zich aan uitzetting zou onttrekken.

Ten onrechte heeft de rechtbank hierbij geen rekening gehouden met het betoog van appellant dat er juist geen concrete aanwijzingen zijn voor het vermoeden dat hij zich aan zijn uitzetting zal onttrekken. Appellant heeft aangegeven dat hij gedurende de nog aanhangige procedure bij zijn echtgenote wil verblijven. Deze echtgenote met de Nederlandse nationaliteit heeft een voor de vreemdelingen-dienst en het Ministerie van Justitie traceerbare woning alwaar appellant ook wenst te verblijven. Appellant heeft geen enkele reden om onder te duiken omdat dit zou betekenen dat hij zich juist niet kan verenigen met zijn echtgenote. Ten onrechte is daarmee geen rekening gehouden.

C O R T E N
ADVOCATEN

Daarnaast wordt door de rechtbank overwogen dat appellant is veroordeeld ter zake een misdrijf en ongewenst is verklaard. Het is voor appellant onduidelijk wat de rechtbank met deze overweging wenst te betogen. Deze overweging volgt nadat de rechtbank heeft overwogen dat er ten aanzien van appellant concrete aanwijzingen zijn voor het vermoeden dat hij zich aan uitzetting zal onttrekken omdat hij dus niet in het bezit zou zijn van een geldig identiteitsbewijs en onvoldoende middelen van bestaan heeft. Voor zover de rechtbank heeft willen aangeven dat daarmee ook rekening moet worden gehouden met het oordeel dat verweerder op goede gronden appellant in bewaring zou hebben gesteld, blijkt dit niet uit de uitspraak en is dit voor appellant in ieder geval volstrekt onduidelijk.

Voor het overige verwijst appellant naar hetgeen hij bij de nog volgende grieven betoogt met het verzoek de inhoud daarvan als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Het oordeel ter zake is dan ook voor appellant onbegrijpelijk en onvoldoende gemotiveerd.

Grief 2.

Ten onrechte komt de rechtbank tot het oordeel dat - alhoewel verweerder in deze zaak eerst op 14 december 2006 een laissez-passer aanvraag heeft ingediend bij de Albanese autoriteiten - dit de onderhavige maatregel van bewaring echter niet onrechtmatig maakt. De rechtbank overweegt daarbij ten onrechte dat het belang van verweerder om appellant ter fine van uitzetting in bewaring te houden, thans zwaarder dient te wegen dan het belang van appellant om in vrijheid te worden gesteld. De rechtbank heeft daarbij verwezen naar de uitspraak van uw Afdeling van 11 februari 2002, gepubliceerd in de Jurisprudentie Vreemdelingenrecht 2002, 141.

Appellant is echter van oordeel dat de rechtbank ten onrechte in gebreke blijft gemotiveerd aan te geven waarom in zijn zaak de aangenomen inspanningsverplichting door de rechtbank niet kan leiden tot de gegrondverklaring van de bewaring. De verwijzing naar de uitspraak van uw Afdeling maakt dit oordeel van de rechtbank niet dat de overweging afdoende gemotiveerd zou zijn c.q. begrijpelijk is voor appellant. In de uitspraak van uw Afdeling van 11 februari 2002 ging het om een detentieperiode van slechts een aantal weken. In casu echter is er reeds sprake van een detentie van meer dan 15 maanden. In paragraaf 5/5.3.7.1. van de Vreemdelingencirculaire is weergegeven dat het weliswaar kan voorkomen dat de vreemdeling na zijn detentie in vreemdelingrechtelijke

C O R T E N
ADVOCATEN

bewaring gesteld moet worden en dat zich dat kan voordoen bij detentie waarvan niet bij voorbaat de datum van ontslag vaststaat zoals bij voorlopige hechtenis en kort durende detentie. In casu is echter geen sprake van voorlopige hechtenis en kort durende detentie. Dat is ook ter zitting nogmaals benadrukt.

Het oordeel van de rechtbank is dan ook onbegrijpelijk en de rechtbank heeft miskend dat in casu dus geen sprake is van een detentie waarbij de ontslagdatum niet vast zou staan.

Zoals reeds gesteld ging het in de uitspraak van uw Afdeling van 11 februari 2002 om een kort durende detentie.

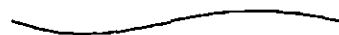
Ten onrechte wordt door de rechtbank dan ook overwogen dat in casu de inbewaringstelling niet onrechtmatig is. Deze is bovendien onrechtmatig nu de daarmee gediende belangen juist niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen.

Juist ook gelet op uw uitspraak met betrekking tot de kort durende detentie is het oordeel van de rechtbank onbegrijpelijk. Enkel al gelet op de omstandigheid dat het ministerie meer dan 1 jaar de gelegenheid heeft gehad om maatregelen te nemen ter fine van uitzetting, dient wel degelijk het belang van appelllant om in vrijheid te worden gesteld zwaarder te wegen. Dit niet in de laatste plaats ook gelet op de aangevoerde familiale omstandigheden.

Alhoewel dit door de rechtbank niet aan de overweging ten grondslag is gelegd kan uiteraard ook de ongewenstverklaring geen grond zijn om het belang van verweerder zwaarder te laten wegen. Dit nu een ongewenstverklaring niet automatisch met zich meebrengt dat altijd moet worden overgegaan tot het in bewaring nemen van ongewenst verklaarde vreemdelingen en verweerder voldoende tijd heeft gehad om maatregelen te nemen! Dat die tijd niet is benut door verweerder mag niet ten nadele van appelllant strekken.

Er zijn ook ongewenst verklaarde vreemdelingen die de procedure in Nederland in vrijheid afwachten. Vide ook de mogelijkheid dat er altijd een verzoek kan worden ingediend tot tijdelijke opheffing van een ongewenstverklaring.

Voor het overige verwijst appelllant naar hetgeen hij bij de andere grieven heeft betoogd met het verzoek de inhoud daarvan als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

C O R T E N
ADVOCATEN**Grief 3.**

De rechtbank overweegt dat - voor zover appellant met hetgeen namens hem is aangevoerd heeft beoogd te stellen dat het bezwaar gericht tegen deze ongewenstverklaring schorsende werking verleent, dat deze stelling onjuist zou zijn. De rechtbank verwijst in dat kader naar een niet gepubliceerde uitspraak van uw Afdeling van 3 december 2003 dat appellant zich ter zake niet kan verweren.

Daarnaast wordt opgemerkt dat ook hier onduidelijk is hetgeen de rechtbank heeft bedoeld. Er is inmiddels namelijk een beroep aanhangig gericht tegen de ongewenstverklaring.

Door appellant is betoogd dat in het kader van het al dan niet rechtmatig in Nederland verblijven, er vanuit moet worden gegaan dat er wel degelijk sprake is van rechtmatig verblijf waarbij is aangegeven dat in de bezwaarprocedure appellant is gehoord door een hoorcommissie. Juist gelet op dat gehoor dat door het ministerie noodzakelijk werd geacht, moet er in de bezwaarprocedure vanuit worden gegaan dat er sprake was van schorsende werking. De ongewenstverklaring en het daarbij in de visie van verweerder horende onrechtmatige verblijf - quod non - kan dan ook niet zonder meer de onderhavige inbewaringstelling rechtvaardigen.

Ook uitgaande van dat gegeven is door appellant betoogd dat dan niet zonder meer thans door het ministerie gesteld kan worden dat er geen sprake zou zijn c.q. zou kunnen zijn van rechtmatig verblijf c.q. dat een eventueel niet rechtmatig verblijf automatisch tot inbewaringstelling mag leiden.

Voor het overige verwijst appellant naar hetgeen hij bij de andere grieven heeft betoogd met het verzoek de inhoud daarvan als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Het oordeel van de rechtbank is voor appellant onbegrijpelijk.

Grief 4.

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat appellant wel degelijk in het kader van zijn inbewaringstelling mag worden uitgezet.

De rechtbank heeft in dat kader miskend dat bij de Vreemdelingenkamer een verzoek voorlopige voorziening aanhangig is waarin een verbod tot uitzetting is gevraagd en waarop door de rechtbank nog niet is beslist.

C O R T E N
ADVOCATEN

Ook dit oordeel is voor appellant onbegrijpelijk.

Voor het overige verwijst appellant naar hetgeen hij bij de andere grieven heeft betoogd met het verzoek de inhoud daarvan als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Grief 5.

Ten onrechte komt de rechtbank tot het oordeel dat appellant niet voldoende middelen van bestaan heeft om te voorzien in zowel de kosten van zijn verblijf in Nederland als in die van zijn reis naar een plaats buiten Nederland waar zijn toegang gewaarborgd is. Ten onrechte volgt de rechtbank de stelling van verweerder dat appellant zelfstandig dient te beschikken over voldoende middelen van bestaan.

Dit oordeel is voor appellant onbegrijpelijk en onvoldoende gemotiveerd. Dat ingevolge artikel A2/4.3 Vc 2000 juncto artikel 3, 1ste lid onder c en d Vw 2000, is aangegeven dat appellant zou dienen te beschikken over voldoende middelen van bestaan teneinde toegang tot Nederland te verkrijgen, sluit niet uit dat de betrokkene zelf altijd zelfstandig over dergelijke middelen dient te beschikken. Garantstelling door derden c.q. zekerheidsstelling blijft ten allen tijde mogelijk. Dat blijkt ook uit het onderdeel van de Vc 2000 waarnaar de rechtbank verwijst. Vide ook artikel 2:11 vb. Dit is door de rechtbank dan ook ten onrechte miskend.

Appellant acht het apert onredelijk dat in casu wordt geoordeeld dat hij "zelfstandig" (lees: d.m.v. verrichten van arbeid) zou dienen te beschikken over deze middelen. Het is voor hem een onmogelijke opgave - nu hij vreemdelingenrechtelijk gedetineerd is - om daaraan te voldoen. Hij kan geen arbeid verrichten. Een en ander zou betekenen dat verweerder dus altijd het zelfstandig ontbreken van voldoende middelen kan tegenwerpen. Dit gaat in de visie van appellant echter volstrekt te ver. Bovendien is de rechtbank in gebreke gebleven om in te gaan op het betoog van appellant dat een toereikend geldbedrag kan worden gestort op een rekening ten name van appellant. Alsdan moet hij toch wel geacht worden "zelfstandig" te kunnen beschikken over voldoende middelen.

Ook gelet op de aangetoonde inkomsten van de echtgenote van appellant wordt door de rechtbank ten onrechte aangenomen dat appellant niet voldoende middelen van bestaan zou hebben om te voorzien in de kosten van verblijf in Nederland evenals de kosten van zijn reis naar het land van herkomst.

C O R T E N
A D V O C A T E N

De verwijzing naar de uitspraak van uw Afdeling maakt dat niet anders. In die uitspraak is weliswaar aangegeven dat bepalend zou zijn het inkomen waarover de vreemdeling zelfstandig beschikt doch dat is niet in overeenstemming met het gestelde in de VC en vindt evenmin steun in de wet.

Voor het overige verwijst appellant naar hetgeen hij bij de andere grieven heeft betoogd met het verzoek de inhoud daarvan als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Grief 6.

Ten onrechte komt de rechtbank dan ook tot oordeel dat ook overigens gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting, de toepassing of de tenuitvoerlegging van de bewaring niet in strijd zou zijn met de Vw 2000 en evenmin bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid ongerechtvaardigd is te achten.

Ten onrechte blijft de rechtbank in gebreke ter zake een gemotiveerd oordeel te geven. Ten onrechte heeft de rechtbank evenmin rekening gehouden met alle daarbij betrokken belangen. De belangen van appellant en zijn echtgenote komen daaraan niet te pas.

Voor het overige verwijst appellant naar hetgeen hij bij de voorafgaande grieven heeft betoogd met het verzoek de inhoud daarvan als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Grief 7.

Ten onrechte komt de rechtbank tot het oordeel dat de maatregel van bewaring gerechtvaardigd is en dat verweerder in redelijkheid niet hoefde te volstaan met een lichter middel.

Nu de rechtbank verwijst naar het beleid zoals neergelegd in paragraaf A6/5.3.3.1 waarin is weergegeven dat het belang van de openbare orde k n vorderen dat tot bewaring moet worden overgegaan indien de de criminele antecedenten van de vreemdeling daartoe aanleiding geven is het oordeel ter zake van de rechtbank des te onbegrijpelijker. De inbewaringstelling is dus niet altijd noodzakelijk. Ten onrechte heeft de rechtbank dat miskend. De enkele omstandigheid dat appellant veroordeeld is ter zake het plegen van een misdrijf en enkel dien ten gevolge ongewenst is verklaard is geen rechtvaardiging voor het oordeel van de rechtbank.

C O R T E N
ADVOCATEN

In ieder geval is dit oordeel in die visie van appellant niet afdoende gemotiveerd. In de Vc A6/5.3.3.3 is duidelijk aangegeven dat volstaan kan worden met een lichter middel indien de betrokkene een aantoonbare vaste verblijfplaats heeft en dat is in casu aantoonbaar het geval. Bovendien is kenbaar gemaakt dat zowel de echtgenote als haar familie in deze daar waar nodig garant wenst te staan. Voorts is ook aangegeven dat appellant zich wil houden aan een dagelijkse meldingsplicht. Ten onrechte is de rechtbank hier in gebreke gebleven deze gegevens bij de beoordelingsvorming te betrekken.

Er is in deze door verweerder geen belangenafweging gemaakt en het is dan ook onbegrijpelijk dat de rechtbank tot het oordeel heeft kunnen komen dat verweerder in redelijkheid niet hoefde te volstaan met een lichter middel. Er zijn in casu wel degelijk feiten en omstandigheden aangevoerd op grond waarvan een belangenafweging had dienen plaats te vinden en waarbij het oordeel gerechtvaardigd is dat die belangen van appellant de bewaring onevenredig bezwaarlijk maken voor appellant.

Voor het overige verwijst appellant naar hetgeen hij bij de voorafgaande grieven heeft betoogd met het verzoek de inhoud daarvan als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Grief 8.

Ten onrechte is de rechtbank tot het oordeel gekomen dat in deze zaak vooralsnog niet gesteld kan worden dat geen reëel zicht op uitzetting bestaat of dat met onvoldoende voortvarendheid aan de uitzetting van appellant wordt gewerkt.

Ten onrechte is de rechtbank hierbij voorbijgegaan aan het betoog dat er vanaf juni 2006 tot en met 14 december 2006 geen enkele uitzettingshandeling is verricht. Het is dan ook onbegrijpelijk dat door de rechtbank wordt aangegeven dat in deze met voldoende voortvarendheid aan de uitzetting zou zijn gewerkt. Dat is volstrekt in tegenspraak met de omstandigheden.

Dat appellant zou hebben verklaard dat hij zijn paspoort niet ter beschikking wenst te stellen is onvoldoende om het oordeel van de rechtbank te rechtvaardigen. Appellant heeft zijn medewerking wel degelijk verleend door een kopie van zijn paspoort af te geven. Tijdens de zitting is ook betoogd dat buitenlandse autoriteiten normaliter op vertoon van een kopie van het paspoort overgaan tot afgifte van een laissez-passer. Ter zitting heeft verweerder ondanks een uitdrukkelijke vraag van appellant ter zake niet duidelijk kunnen maken waarom de Albanese autoriteiten in deze nog niet zijn overgegaan tot het afgeven van een laissez-passer.

C O R T E N
ADVOCATEN

Door niet in te gaan op dit betoog kan de onderhavige uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Dit punt is door de rechtbank ten onrechte onbesproken gebleven.

Voor het overige verwijst appellant naar hetgeen hij bij de voorafgaande grieven heeft betoogd met het verzoek de inhoud daarvan als hier herhaald en ingelast te beschouwen.

Op grond van het vorenstaande vraag appellant u dan ook het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank Maastricht van 23 april 2007 te vernietigen.

~~Hoogachtend,~~
uw dw.,

C.L.J.M. Wilhelmus,
advocaat-gemachtigde.

Bijlagen:

- kopie uitspraak van de rechtbank Maastricht van 23 april 2007;
- beschikking van 8 maart 2007
- afschrift handgeschreven aantekeningen voorgedragen ter zitting d.d. 16 april 2007.